

„Oj, pač majhna je ta moja umetnost!“ reče ponižno veverica.
Zasičalo je po zraku — pa gorje! — v tem trenutku je tresnil gad na spodaj ležečo pečino in omamljen obležal.

Prestrašen je odskočil tam stoječi pastir. Pa hitro se je iztreznil, vzdignil težko palico in z enim mahljajem razčesnil glavo strupenemu sovražniku.

„Šč—h, šč—h, šč—h!“ je potem veselo kihala veverica na veji in s hvaležnimi očmi pogledovala dol na pastirja.

Škratova nezgoda.

Pravi škrateljček tako:

„Zlato staviš ti pero,
jaz cekine stavim tri,
da hitrejši sem kot ti.“ —
Škrateljčku žari obraz,
smeje ptica se na glas:
„Če se tebi dobro zdi,
pa me vjemi, hi-hi-hi...
Lepo moje je pero,
sveti res se kot zlato;
če ga hočeš, bratec moj,
le poleti za meno!“

Ptica urna čez vodó,
a do brega škrat za njo;
holadri, oj, holadri,
v vodo škrateljček leti!
V vodo mrzlo pade škrat
in naprej, nazaj bi rad;
a za suknjič valček bel,
Palček-valček ga prijel.

Palček-valček deje mu,
radostno se smeje mu:
„Dober dan!... Glej, tri že dni
čakam nate — pa te ni.
Riba, sestrice mojā,
plaka v gradu sred vodā:

s svetlim trnkom ji nekdo
vkradel bistro je oko.

Pa so rekli: Vedi — škrat,
samo škrat oči je tat:
tam na bregu skrit čepi,
ribe vabi: ribibi!...

Zdaj za suknjič sem ga vjel,
dražim zdaj ga jaz vesel,
potlej pa ga sestri dam,
sestra huda ga — ham, ham...“

Zviija škrat se — joj, zaman!
Palček ima trdo dlan;
sestro žabo jokajoč
škrat pokliče na pomoč.
Čuje žaba ga — kvak-kvak —
z brega speši svoj korak,
vstraši Palček se, pa — skok! —
tja v tolmun zbeži globok.
Prime žaba škrate vprek
in ponese ga na breg,
skrije škrat se tamkaj v mah,
Palčka-valčka ga je strah,
ptice urne ga je sram,
ki ga draži v gozdu tam —
ptica draži, se smeji,
pa cekine terja tri...

Jos. Vandot.

